

Розділ І. ГРОШІ, ФІНАНСИ І КРЕДИТ

УДК 336.722

Алексеевко Максим Дмитрович,
д.е.н., проф., професор кафедри банківської справи
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
(03680, Україна, Київ, пр-т Перемоги 54/1)
e-mail: invest038@ukr.net

ПРАКТИКА ЗАЛУЧЕННЯ ФІНАНСОВИМИ ПОСЕРЕДНИКАМИ ЗАОЩАДЖЕНЬ НАСЕЛЕННЯ

АНОТАЦІЯ. У статті досліджено практику залучення фінансовими посередниками грошових заощаджень населення. Проаналізовано вплив банківських депозитів на процес мобілізації заощаджень населення. Значення добре розвиненої пенсійної системи полягає не тільки у пенсійному забезпеченні, але й в акумуляції великого обсягу заощаджень для перетворення їх на інвестиції. Мобілізацією заощаджень займаються також інститути спільного інвестування. У цьому сенсі недержавні пенсійні фонди та інвестиційні фонди важливі учасники мобілізації заощаджень населення. Діяльність недержавних пенсійних фондів та інвестиційних фондів, їх вплив на економічні процеси не можна оцінити однозначно. Оцінено існуючу практику мобілізації грошових заощаджень через накопичувальне страхування життя. Основні положення і висновки статті можуть бути використані для розробки практичних заходів зі вдосконалення процесу мобілізації заощаджень у сфері діяльності фінансових посередників.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: банк, заощадження, заощадження населення, мобілізація заощаджень, депозити населення, інвестиційний фонд, пенсійний фонд, страхова компанія, страхова послуга, фінансова установа, фінансові інструменти.

Постановка проблеми та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Соціально-економічний розвиток України в умовах фінансової глобалізації потребує значних інвестиційних ресурсів. Основним джерелом їх формування виступають грошові заощадження суб'єктів економіки. Необхідною умовою трансформації заощаджень в інвестиції є спосіб їх мобілізації. Відтак перед заощадниками, особливо домашніми господарствами, постає надзвичайно актуальне завдання вибору інструментів використання своїх заощаджень, а перед фінансовими посередниками — пропонування відповідних інструментів, котрі враховували б не лише інтереси сторін, а й дозволяли трансформувати заощадження в інвестиційні ресурси. З огляду на це питання альтернативності вибору заощадником фінансових інстру-

ментів використання власних заощаджень набуло особливої актуальності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню сутності заощаджень і вибору заощадником фінансових інструментів використання власних заощаджень присвячена низка праць як вітчизняних, так і зарубіжних учених. До них можна віднести вітчизняних учених: Б. Кваснюка [1], О. Ватаманюк [2], С. Панчишина, М. Савлука [3], а також зарубіжних: Габбард Р. Глен. [4], Ф. Мишкін [5], Доланд Е.Дж. [6].

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується стаття. Незважаючи на значну кількість праць, у яких містяться ґрунтовні рекомендації щодо вибору заощадником фінансових інструментів використання власних заощаджень, залишається багато не вирішених питань, а й отже потреба в подальших наукових дослідженнях, зокрема проблеми використання грошових заощаджень населення.

Формулювання мети і завдання дослідження. Мета статті полягає в поглибленні теоретичних і практичних засад вибору заощадником фінансових інструментів використання власних грошових заощаджень.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Заощадження слід розглядати як частину доходів суб'єктів економіки, не використану на споживання, сплату податків і неподаткових платежів і призначену для забезпечення потреб у майбутньому. Поняття «заощадження» є багатограним, його можна класифікувати за різними ознаками, кожна з яких характеризує сутність заощаджень з того чи того боку, доповнюють одна одну, створюючи цілісне розуміння сутності заощаджень [7, с. 5–22]. Оскільки дослідження передбачає висвітлення ролі фінансових посередників у залученні грошових заощаджень населення, то далі розглянемо одну з ознак, яка безпосередньо пов'язана з можливостями практичного використання грошових заощаджень населення окремими фінансовими посередниками у своїй діяльності. Отже, за способом мобілізації розрізняють організовані та неорганізовані заощадження. Організовані заощадження мають місце тоді, коли в їх мобілізації та розміщенні беруть участь фінансові посередники. На вкладені таким чином заощадження їх власники через певний час отримують доходи. Неорганізовані заощадження мають місце тоді, коли заощадження вкладаються в товари та майно

або нагромаджуються у вигляді готівки. Наявність таких заощаджень не вигідна не лише державі, а й їхнім власникам. Для держави це, зокрема, ускладнює процес регулювання грошової маси в обігу, власники ж позбавляються можливості отримання доходів у вигляді процентів, дивідендів тощо.

Оскільки доцільнішими є організовані заощадження, то зміцнення довіри юридичних і фізичних осіб до фінансових посередників стає першочерговим завданням. Саме організовані заощадження слугують найважливішою складовою ресурсної бази фінансових посередників. Мобілізація грошових заощаджень юридичних і фізичних осіб здійснюється за допомогою різних фінансових інструментів різними фінансовими посередниками.

Найпопулярнішим інструментом мобілізації грошових заощаджень виступають депозити кредитних установ, зокрема банків. Обсяг депозитів у банках постійно збільшується. Банки пропонують депозити як у грошовій формі (у національній та іноземній валюті), так і у формі банківських металів. Приймаючи рішення про форму розміщення фінансового активу, потенційний вкладник повинен враховувати, зокрема, таке. По-перше, компенсація валютних вкладів за рахунок Фонду гарантування вкладів фізичних осіб (ФГВФО) здійснюється в гривні за курсом НБУ на день настання недоступності вкладу. По-друге, закладами у банківських металах компенсація вкладників з ФГВФО не проводиться. По-третє, відкриваючи депозит у банківських металах, вкладник має враховувати вартість металу, за якою йому він продається банком, і вартість, що складається на світовому ринку дорогоцінних металів, а також ціною зворотного викупу банком металу депозиту. По-четверте, відкриваючи депозит у іноземній валюті слід враховувати її курс відносно гривні. По-п'яте, на залучення коштів до банку впливають регулятори фінансового ринку. Так, залучаючи кошти на валютні депозити, банки законодавчо обмежені у наданні валютних кредитів. Слід врахувати й те, що відбувається оподаткування доходу, одержаного за депозити, які розміщені в депозитних корпораціях. По-шосте, банки майже завжди залишають за собою право змінити та/або доповнити умови договору, котрим регулюються умови депозиту, особливо право зміни розміру депозитної ставки. Це досягається, зокрема внесенням до відповідного договору умов, за настанням яких передбачається згода вкладника (ніби надана наперед вкладником) на зміну умов договору або припинення його дії. По-

сьоме, банки, пропонуючи вкладникам типові форми договорів, зазвичай не надають власникам фінансових активів внести зміни та/або доповнення до тексту, тобто якщо клієнт повністю погоджується із запропонованими банком умовами — угода укладається, не погоджується й пропонує свої зміни чи доповнення — договір не укладається.

Залучати заощадження населення на депозити можуть і кредитні спілки. Депозитні програми кредитних спілок по більшості позицій співпадають з банківськими. За обсягами залучених депозитів кредитні спілки не можуть конкурувати з банками. Водночас кредитні спілки заманюють клієнтів процентними ставками, розміри яких вищі ніж у банках. Розміщуючи заощадження в кредитній спілці потенційний вкладник повинен враховувати таке. По-перше, зобов'язання кредитної спілки перед одним своїм членом не можуть бути більше 10 % від загальних зобов'язань спілки. По-друге, кредитна спілка приймає вклади лише в грошовій формі. По-третє, депозити в кредитних спілках не підпадають під законодавство України про гарантування вкладів фізичних осіб. По-четверте, регулювання діяльності кредитних спілок не здійснюється так ретельно, як банківська діяльність. Тому ризики втрати заощаджень, вкладених у кредитні спілки, вищі ніж розміщених у банках.

Традиційним інструментом збереження заощаджень виступають дорогоцінні метали. Банки реалізують, зокрема зливки з банківських металів. Вкладаючи заощадження в зливки із банківських металів слід враховувати таке. По-перше, ціни на банківські метали на внутрішньому та міжнародних ринках можуть суттєво різнитись. По-друге, банки реалізують в Україні зливки завезені, як правило, із-за кордону, що збільшує витрати, які банку компенсує потенційний покупець. По-третє, ціна одного грама банківського металу в зливках великої ваги менша, ніж у дрібних зливках. Тому спред між ціною продажу та зворотної купівлі злиwkів банком коливається і складає суттєвий розмір. Це пов'язано, зокрема з тим, що банки іноді або зовсім не викупувають раніше реалізовані зливки, або з додатковими витратними процедурами купують зливки реалізовані іншими банками. Тому власникам злиwkів частіше доводиться користуватися котировками, виставленими в одному банку. По-четверте, банки пропонують клієнтам, які придбали зливки з банківських металів, зберігати їх у банку, орендуючи з цією метою індивідуальний сейф, або розмістити на «металевому» депозитному рахунку під проценти.

Одним із інструментів мобілізації заощаджень є золоті та срібні інвестиційні монети, зокрема відкарбовані на Банкнотно-монетному дворі НБУ. До переваг цього інструменту інвестування відносять більшу стабільність ринку банківських металів, у порівнянні з валютним, нумізматичну цінність монет, що сприяє збільшенню їх вартості. Крім того, якщо золоті й срібні зливки банки можуть не викуповувати назад у громадян, то інвестиційні монети зобов'язані. Однак цей фінансовий інструмент не розрахований на широке коло заощадників.

Альтернативу депозитам можуть скласти цінні папери. Однак фондовий ринок України недостатньо розвинений, що, з різних причин, не стимулює більшість заощадників вкладати грошові заощадження в цінні папери. Покращити ситуацію можливо, зокрема шляхом співпраці банків з емітентами державних цінних паперів. Зокрема мова може йти про використання індексованих депозитів. Суть даного фінансового інструменту може полягати в наступному: фізична особа розміщує в державному банку депозитний внесок у гривні, після чого ці кошти інвестуються в індексовані облігації внутрішньої державної позики (ОВДП). Таким чином, депозит буде індексований на курс гривні до долара, встановлений на дату повернення внеску, а процентна ставка по індексованому депозиту, відповідно, буде вище, ніж по звичайному валютному. Термін таких гривневих депозитів має дорівнювати терміну обігу індексованих ОВДП. Людина отримує гарантію захисту своїх заощаджень від зміни курсу гривні, оскільки сума його внеску не зменшиться внаслідок курсових коливань, якщо вони будуть. Вигода банків полягає в тому, що, вклавши залучені від населення кошти в індексовані ОВДП, вони зможуть використати дані цінні папери як заставу під кредити рефінансування Національного банку, використати їх в операції РЕПО, а також на міжбанківському кредитному ринку. Крім того, під ці кредити не доцільно створювати додаткові резерви. Таким чином, завдяки індексованим депозитам громадяни одержують альтернативу традиційним банківським депозитам, держава додаткові ресурси для фінансування та розвитку економіки.

Залучати заощадження можуть і недержавні пенсійні фонди (НПФ), тобто фінансові посередники, котрі на договірній основі акумулюються кошти юридичних і фізичних осіб у цільові фонди, з яких здійснюються пенсійні виплати учасникам недержавного пенсійного забезпечення після досягнення певного віку. В

Україні функціонують відкриті, корпоративні та професійні види НПФ. Серед НПФ, заснованих банками, є відкриті та корпоративні. Для банків їхні НПФ виступають розширенням продуктового ряду фінансових послуг. Пенсійне забезпечення своїх працівників банки розглядали як стартову позицію надалі мінімально гарантованого припливу внесків до фонду, як елемент «Соціального пакета» для працівників банку поряд із медичною страховкою, бонусами тощо. Зауважимо, що переважну частку до НПФ нашої країни сплачували компанії на користь своїх працівників, проте багато підприємств реального сектора економіки призупинили їх виплату. Зазначимо, що спочатку багато учасників НПФ розглядали участь у них як один з альтернативних варіантів інвестування заощаджень через інституційних інвесторів з метою їх збереження та отримання прибутків. Коли дохідність від такого вкладання заощадження були вищим за банківські депозити, проблем з нарощуванням пенсійних внесків і пенсійних активів практично не виникало. Однак після падіння індексів фондових бірж і від'ємних результатів фінансової діяльності фондів відбуваються переорієнтація населення на депозити депозитних корпорацій. Слід враховувати, що згідно чинного законодавства України НПФ самі можуть бути вкладниками, тобто розміщувати на банківських депозитних рахунках у грошових коштах і в ощадних сертифікатах банків законодавчо визначений розмір загальної вартості активів. Важливим моментом діяльності НПФ є питання захисту пенсійних накопичень громадян. Практика свідчить, що законодавство не містить відповідних гарантій захисту пенсійних накопичень громадян, зокрема через розміщення активів НПФ у неліквідні та збиткові фінансові інструменти.

Активізація діяльності НПФ у подальшому пов'язана, на нашу думку, з: підвищенням рівня доходів населення; законодавчим врегулюванням окремих питань функціонування ринку недержавного пенсійного забезпечення; підвищенням рівня довіри населення до НПФ і рівня його фінансової грамотності; стимулюванням заінтересованості роботодавців у фінансуванні недержавних пенсійних програм для працівників та ін.

Залученням і розміщенням заощаджень займаються також інститути спільного інвестування (ІСІ). ІСІ — це фінансові посередники, що здійснюють залучення і розміщення фінансових ресурсів інвесторів. Акумуляовані ресурси з метою з метою їх ефективного розміщення вкладаються у різні види активів фінан-

сового ринку. Необхідність врахування інвестиційних уподобань населення в організоване прибуткове русло є основною, на якій ґрунтується бізнес ІСІ. Вкладання коштів в активи ІСІ ризикованіше, ніж, наприклад у банківські депозити, а значить у низці випадків і прибутковіше. Водночас обсяг активів ІСІ незначний.

Закон України «Про інститути спільного інвестування» поділяє ІСІ на: відкриті, закриті, інтервальні; строкові та безстрокові; диверсифіковані та недиверсифіковані; спеціалізовані та кваліфікаційні. До спеціалізованих відносяться інвестиційні фонди грошового ринку, державних цінних паперів, облігацій, акцій, індексні, банківських металів. Кваліфікаційні інвестують виключно в один із кваліфікаційних класів активів і кошти, а також не мають будь-яких вимог до структури активів. До кваліфікаційних належать зокрема такі класи активів: об'єднаний цінних паперів, нерухомості, рентних активів, кредитних активів, біржових товарних активів. Важливим є те, що при виборі фонду інвестор буде чітко знати, в які активи будуть вкладені кошти, і зможе оцінити рівень ризику та потенційний дохід від інвестицій. На розвиток ІСІ суттєво впливають, зокрема рівень доходів населення, обізнаність населення щодо функціонування ІСІ, дохідність за іншими фінансовими інструментами (наприклад, якщо дохідність за банківськими депозитами буде нижчою, то фонди будуть у фаворі).

Інструментом мобілізації грошових заощаджень виступає накопичувальне страхування життя, котре іноді характеризується як альтернатива банківському депозиту. Страхування життя — вид особистого страхування, що передбачає обов'язок страхової компанії здійснити страхову виплату згідно з договором страхування у разі смерті застрахованої особи, а також, якщо це передбачено договором страхування, у разі дожиття застрахованої особи до закінчення строку дії договору страхування та/або досягнення цією особою визначеного договором віку. Умови договору страхування життя можуть також передбачати обов'язок страховика здійснити страхову виплату в разі нещасного випадку, який трапився із застрахованою особою, та/або її хвороби. Отже, наявність ризикової та накопичувальної частин страхового полісу стає повсякденною практикою. Ризикова частина поліса передбачає як стандартний захист життя (смерть і втрата часткової працездатності), так і умови страхування низки інших ризиків, зокрема від нещасного випадку, ризик інвалідності. Накопичувальна частина передбачає, що платежі, що вносить застрахо-

ваний, накопичується протягом дії договору і після строку його закінчення застрахованому виплачується накопичена страхова сума разом з інвестиційним доходом і додатковим інвестиційним доходом. Порівнюючи накопичувальне страхування життя та банківський депозит слід враховувати зокрема таке. По-перше, схожість полягає між ними лише в одержанні доходу, однак дохідність банківського депозиту нині суттєво більша. По-друге, страхування життя — це насамперед довгострокова програма накопичення коштів і страховий захист, а тому треба враховувати спроможність у майбутньому зробити чергові страхові внески. Строки розміщення коштів на депозити у банку значно коротші ніж при накопичувальному страхуванні життя. По-третє, накопичувальне страхування життя передбачає страхове покриття від таких ризиків, як смерть, інвалідність, нещасний випадок. Банківський депозит такого покриття не передбачає. По-четверте, вкладник у банку може достроково розірвати угоду в будь-який час, втративши при цьому всі нараховані відсотки або отримати їх за ставкою, розмір якої може суттєво бути нижчою від установленої при укладенні депозитного договору. У разі дострокового припинення дії договору накопичувального страхування життя втрачається більша частка заощаджень через викупну суму, методика розрахунку якої у кожній компанії своя і характеризується неоднозначністю у розумінні. По-п'яте, слід враховувати ризик втрати заощаджень. На страховому ринку немає механізму гарантування повернення внесків за полісами накопичувального страхування життя у разі банкрутства страховиків. За банківськими депозитами існує Фонд гарантування вкладів фізичних осіб, який сьогодні компенсує максимум 200 тис. грн (з урахуванням відсотків) кожному вкладнику банку-учасника фонду. По-шосте, слід враховувати чинник оподаткування доходів по банківських депозитах і при накопичувальному страхуванні життя.

Висновки і перспективи подальших досліджень у даному напрямку. Проведене дослідження свідчить про те, що вибір фінансових інструментів розміщення фізичними особами власних грошових заощаджень є справою важливою і актуальною. Мобілізація грошових заощаджень населення фінансовими посередниками сприятиме підвищенню життєвого рівня домашніх господарств і соціально-економічному розвитку країни. Важливим завданням має стати забезпечення надійності національних фінансових посередників і підвищення рівня довіри до них насе-

лення. Відтак питання мобілізації фінансовими посередниками грошових заощаджень населення та їх трансформації в інвестиційні ресурси вимагають подальші досліджень як у теоретичному, так і в практичному аспекті.

Бібліографічний список

1. Національні заощадження та економічне зростання: монографія / За ред. Кваснюка Б.Є. — К.: МП «Леся», 2000. — 304 с.
2. *Ватаманюк О.З.* Заощадження в економіці України: макроекономічний аналіз: монографія / О.З. Ватаманюк. — Л.: ЛНУ імені І.Франка, 2007. — 536 с.
3. Доходи та заощадження населення в перехідній економіці України: монографія / За ред. С. Панчишина та М. Савлука. — Л.: ЛНУ імені І.Франка, 2003. — 406 с.
4. *Габбард Р. Глен.* Гроші, фінансова система та економіка: підручник / Р. Глен Габбард; пер.з англ.; наук. ред. пер. М. Савлук, Д. Олесевич. — К.:КНЕУ, 2004. — 889 с.
5. *Мишкін Ф.* Економіка грошей, банківської справи і фінансових ринків / Ф.Мишкін; пер. з англ. С. Панчишина, Г. Стеблій, А. Стасишина. — К.: Основи, 1998. — 963 с.
6. *Доланд Э. Дж.* Деньги, банковское дело и денежно-кредитная политика: Пер с англ. — М.-Л.: Профико, 1991. — 448 с.
7. *Алексеевко М.Д.* Капітал банку: питання теорії і практики [Електронний ресурс]: монографія / М.Д. Алексеевко. — К.: КНЕУ, 2002. — 276 с. — Режим доступу до матеріалів: <http://studentbooks.com.ua/content/view/135/39>
8. *Алексеевко М.Д.* Актуальні питання депозитного формування ресурсної бази банків / М.Д. Алексеевко // Банківська справа. — 2013. — №3. — С. 34–43.

References

1. Natsionalni zaoschadzhennya ta ekonomichne zrostannya: monohrafiya / za red. Kvasniuka B.E. — Kyiev: MP. Lesya, 2000. — 304 p. [In Ukrainian].
2. *Vatamaniuk O.Z.* Zaoschadzhennya v ekonomitsi Ukrajinii: makroekonomichniy analiz: monohrafiya / O.Z. Vatamaniuk. — Lviv: LNU imeni I. Franka, 2007. — 536 p. [In Ukrainian]
3. *Dohodi ta zaoschadzhennya v perehidniy ekonomitsi u Ukrainian: monohrafiya / za red. S. Panchishina ta M. Savluka.* — Lviv: LNU imeni I. Franka, 2003. — 406 p. [In Ukrainian].

4. Gabbard R. Glen, Groshi, finansova systema ta ekonomika: uchebnik / R. Glen Gabbard; english translation; scientific editors: M. Savluk., D. Olesnevich. — Kiev: KNEU, 2004. — 889 p. [In Ukrainian].

5. Mishkin F. Ekonomika hroshey, bankivskoi spravi i finansovyh rinkiv/F. Mishkin; english translation S. Panchishina, H.Stebliy, A. Stasishina. — Kyiev: Osnovi, 1998. — 963 p. [In Ukrainian].

6. Doland E.Dzh., Kempbell K.D., Kempell R. Dzh. Denhy, bankovskoe delo I denezhno-kreditnaya politika / E.Dzh.Doland, K.D. Kempbell, R.Dzh. Kempbell; English translation. — Moskva–Leningrad: Profiko, 1991. — 448 p. [In Russian].

7. Alekseyenko M.D. Kapital banku: pytannya teorii i prartyry. Sait v merezhi Internet/ [elektronnyi resurs]: monografiya / M.D. Alekseyenko. — KNEU, 2002. — 276 p. — Available at: <http://studentbooks.com.ua/content/view/135/39>[In Ukrainian].

8. Alekseyenko M.D. Aktualni putannya depozytnogo formuvannya reursnoi bazy bankiv // M.D. Alekseyenko // Bankivska sprava. — 2013. — №3. — Pp. 34–43[In Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 20 лютого 2016 р.

УДК 336.722

Алексеевко Максим Дмитриевич,

д-р экон. наук, проф., профессор кафедры банковского дела
ГУВЗ «КНЭУ имени Вадима Гетьмана
(03680, Украина, Киев, проспект Победы 54/1)
E-mail :invest038@ukr.net

Практика привлечения финансовыми посредниками сбережений населения

АННОТАЦИЯ. В статье исследовано практику привлечения финансовыми посредниками денежных сбережений населения. Проанализировано влияние банковских депозитов на процесс мобилизации сбережений населения. Значения хорошо развитой пенсионной системы состоит не только в пенсионном обеспечении, но и в обеспечении аккумуляции значительного объема сбережений для преобразования их в инвестиции. Мобилизацией сбережений заниматься также институты совместного инвестирования. В таком случае негосударственные пенсионные фонды и инвестиционные фонды являются важными участниками мобилизации сбережений населения. Деятельность негосударственных пенсионных фондов и инвестиционных фондов, их влияние на экономические процессы однозначно оценить невозможно. Оценена существующая практика мобилизации денежных сбережений через накопительное страхование жизни. Основные положения и выводы статьи

могут быть использованы для разработки практических рекомендаций относительно усовершенствования процесса мобилизации сбережений в сфере деятельности финансовых посредников.

КЛЮЧЕВЫЕ СЛОВА: банк, сбережения, сбережения населения, мобилизация сбережений, депозиты населения, инвестиционный фонд, пенсионный фонд, страховая компания, страховая услуга, финансовые инструменты.

UDC 336.722

Alekseyenko Maksym,

Doctor of Sciences (Economics), Professor,

Professor at the Department of Banking

Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman
(54/1, Peremohy Ave., Kyiv, 03680, Ukraine)

E-mail: invest038@ukr.net

The activities of financial intermediaries on accumulation of household savings

ABSTRACT. *The article examines the financial intermediaries' activities on accumulation of household savings. The author analyzes the influence of bank deposits on the process of savings mobilization. The significance of well developed pension system consists both in pension provision and in raising funds for investments. The collective investment institutions also accumulate savings. In this sense, private pension funds and investment funds are important participants in accumulating of household savings. The activities of private pension funds and investment funds, and their influence on economic processes can be estimated ambiguously. The author has assessed the accumulation of savings in life insurance. The conclusions of this research can be used for improvement of the financial intermediaries' activities on accumulating savings.*

KEY WORDS: *bank, savings, household savings, mobilization of savings, household deposits, investment fund, pension fund, insurance company, insurance services, financial institution, financial instruments.*